

LỜI THẦY KHÓ QUÊN

Lý Quang Minh

Khoa Khoa học xã hội và Nhân văn

Có lẽ ai trong chúng ta cũng có một người mà mình hằng ngưỡng mộ. "Mày ngưỡng mộ ai nhất?"- tụi bạn tôi trả lời vô tư lắm: đưa thì ngưỡng mộ cha mẹ vì đã nuôi nấng và đùm bọc một đứa "bé hư" như nó, đưa đam mê nhảy nhót thì ngưỡng mộ idol Blackpink và có tham vọng sẽ là thành viên thứ năm, thứ sáu của nhóm, đưa có tâm hồn ăn uống thì ngưỡng mộ ông chủ gà KFC sao mà làm ra công thức ăn hoài không chán,... Còn mấy đứa mọt sách chắc ngưỡng mộ hết mấy ông tác giả văn học nổi tiếng rồi, khỏi hỏi! Và tôi cũng vậy, tôi cũng có một người mình rất ngưỡng mộ và kính mến.

Cấp ba tôi trải qua những năm tháng học tập một cách êm đềm, không xô bồ, không vướng bận, không chuyện yêu đương, tôi chỉ đi học và đi về, nó bình thường đến mức tôi tưởng đó chỉ là một giấc chiêm bao và tôi dần dần quên cái quãng thời gian niên thiếu ấy nếu thi thoảng không về quê và đi ngang qua ngôi trường cũ năm xưa. Bạn bè cấp 3 cũng không thân gì là mấy, Zalo miễn cưỡng vài người bạn, bởi tôi là người hướng nội và rất ngại giao tiếp, thầy cô với tôi cũng chỉ là người dạy học bình thường và tôi chưa làm gì đến mức phải bị mồi phụ huynh làm việc bởi tôi chưa từng vi phạm điều gì trong lớp. Thật đáng buồn khi phải nói không ai (kể cả thầy cô và bạn học) để lại ấn tượng gì sâu sắc với tôi trong quãng đời đó. Gia cảnh tôi cũng bình thường như cuộc đời tôi vậy, một người không có gì là đáng khen cũng không có gì là đáng chê, nó lửng chửng đâu đó ở khoảng giữa và tôi biết rõ số phận của mình đã định sẵn như vậy. Tôi đậu đại học vào Khoa Khoa học Xã hội và Nhân Văn trường Đại học Cần Thơ với chuyên ngành Văn Học và tôi không có bất cứ một mong muốn hay ước mơ gì trước đó về ngành học này cả đến khi bước vào ngưỡng đại học rồi tôi vẫn chưa tìm thấy điều gì hứng thú. Những tuần đầu đi học, đối với tôi vô vị và nhạt nhẽo một cách kinh khủng, cái lớp học này

nó còn chán hơn cấp 3 rất nhiều, với những qui định này kia kia nọ mà tôi chắc rằng 4 năm trời tôi ở mái trường này không bao giờ tôi vi phạm. Ở cái thành phố đông đúc, nhộn nhịp này cũng không khiến cho tâm hồn tôi được phút giây nào rộng rãi. Tôi đi đi về về, tôi thu mình trong căn phòng 4 góc tường, vừa hẹp vừa lạnh. Một tâm trạng trống trải và cô đơn luôn bủa quanh tôi. Tôi thường suy nghĩ về cuộc đời sau này, mình sẽ là ai và mình sẽ làm gì, động lực để tôi đi học chắc là tìm một công việc đỡ vất vả hơn trong tương lai. Gia đình tôi cũng khá thoáng, cứ cho tôi thích làm gì thì làm, muốn làm sao thì muốn nên tôi hoàn toàn không bị ràng buộc.

Cuộc sống của tôi vẫn bình thường, nhàm chán như thế nếu tôi không được người đó thay đổi cả về nhận thức lẫn hành động. Một người có thể coi là tác động chính làm thay đổi cách sống của tôi, tôi xin phép được gọi người đó trong bài viết này là "thầy ấy".

Câu chuyện bắt đầu vào một ngày lên lớp học phần của thầy. Ngày đó thầy dạy 3 tiết và tôi đi trễ 1 tiết. Lúc tôi xin vào lớp, tôi đã bị thầy "chọc què". Thầy dạy môn Văn hóa, không biết thầy đã giảng gì trước đó nhưng tôi vẫn nhớ như in câu chọc què đó là: "Sao này thầy sẽ giải thích cho các em: tại sao người Việt lại hay đi trễ như vậy?". Nói rồi thầy chỉ về phía chỗ tôi ngồi, câu nói đó khiến tôi rất lúng túng và có phần khó xử trước đám đông đang hướng mắt về mình. Khi đó, tôi có thể ngất xỉu hoặc khóc nức lên và chạy đi và sẽ vĩnh viễn không trở lại nơi này lần nào nữa – bởi tôi là người có tâm hồn yếu đuối và dễ bị xúc động, nhưng tôi vẫn bền lên và khép mình trong góc cuối lớp. Tôi xin khẳng định đây là lần đầu trong cuộc đời làm học trò và bây giờ là sinh viên mà tôi đi trễ. Cũng bởi hôm qua, chị họ tôi dắt tôi đi thăm quan Cần Thơ về khá khuya. Điều đó ảnh hưởng đến thói quen từ trước đến giờ của tôi khiến tôi không dậy kịp. Ấn tượng ban đầu là vậy đấy, có thể thầy ấy cũng đã quên tôi còn tôi thì không ưa gì thầy _ một người trông đứng tuổi và thân hình to lớn kia. Tiếp theo chuỗi ngày nhạt nhẽo ấy, lại đến tiết của thầy, và thầy cứ dạy còn tôi thì chép bài,... Chép một cách qua loa. Về thầy tôi một người đàn ông nho nhã, khuôn mặt hiền từ, phúc hậu lắm chứ có độc ác gì đâu, thêm chất

giọng thầy nghe vừa dịu dàng, trù mền nhưng cũng có phần cáu gắt, và thầy tôi lúc nào cũng vui tươi và rất ưa cười. Không hiểu tại sao tôi vừa có cảm giác ghét thầy (mà trước giờ tôi có ưa ai đâu) nhưng mà lại có cái gì đó khiến tôi không thể giận thầy được. Và hôm đó thầy đang nói về một vấn đề nào đó tôi không nhớ rõ nhưng rồi thầy nói rằng: “Lúc bằng các em thầy đã từng cống hiến hết mình rồi và giờ thầy trông cậy vào thế hệ các em”. Câu nói xuất phát từ một giọng trầm ấm nhưng dưới đôi mắt nghiêm nghị nhìn xuống chúng tôi, tôi nhận thấy ẩn trong lời nói với ánh nhìn đó là một sự chân thành quá đỗi. Tuy nói chung cho cả lớp nhưng có lẽ là lần đầu tiên tôi thấy mình được người khác tin tưởng, phó thác như vậy. Lần đầu tiên tôi được người khác gửi gắm cho một điều gì đó và tôi bắt đầu có suy nghĩ tích cực hơn về cách sống của mình để phấn đấu cho một điều gì đó mà đối với tôi lúc đó là điều xa vời, không tưởng. Tôi dần chú ý vào việc học của mình, không chỉ với môn của thầy thôi mà còn với các môn khác. Các cuốn giáo trình khô khan, các bài giảng, các tác phẩm tiêu biểu tôi đều đọc qua hết hoặc xem phim, xem tóm tắt. Tôi sống cởi mở hơn rất nhiều, tham gia phong trào của Khoa nhiều hơn, tham gia các hoạt động tình nguyện, các công tác giúp ích cho xã hội, kết giao với bạn bè, các anh chị chung ngành và cả những bạn ngành khác trong Khoa,... chứ không còn sống khép mình nữa. Học phần đó của thầy tôi được điểm A làm tôi rất vui, một niềm vui kì lạ, một niềm vui lần đầu tiên trong học tập đã khiến tôi có nhiều động lực hơn để phấn đấu. Tôi học tích cực hơn và có thái độ cầu thị trong học tập, đây là một điều mà có lẽ trước giờ tôi chưa từng có và không nghĩ mình sẽ có được thái độ đó bởi cách học của tôi trước giờ là chống đối và làm cho có để khỏi bị phạt. Mặc dù tôi không phải loại xuất sắc gì nhưng tôi nhận thấy được sự trưởng thành của mình, một thanh niên tích cực ở mỗi học phần, trong mỗi bài báo cáo, mỗi nhóm báo cáo tôi đều mạnh dạn nhận làm nhóm trưởng và hoàn thiện bài của mình ở mức tốt nhất, tôi còn được bầu vào BCH của Chi đoàn nữa và điều này giúp tôi có nhiều cơ hội phát triển bản thân mình hơn. Tôi háo hức và nôn nóng tới tiết học hơn, tôi muốn nghe các thầy cô, nhất là thầy tôi nói và giảng thật nhiều. Tôi dần hiểu được ý nghĩa của những lời giảng giải đó, không hề khô khan mà đong đầy giá trị nhân văn sâu sắc.

Câu nói ngày hôm đó đã khiến đó tôi từ một cậu bé nhút nhát, ít nói, sống thu mình với xã hội, giờ đây mặc dù vẫn còn khá nhút nhát và run cầm cập khi nói nhưng tôi đã mạnh dạn hơn rất nhiều, biết kiềm chế hơn những cảm xúc và suy nghĩ của mình trước khi bày tỏ ý kiến, quan điểm của mình đám đông. Không những vậy tôi còn ý thức và có suy nghĩ sâu sắc nhiều vấn đề trong cuộc sống cũng nhờ tích cực tiếp thu các học phần ý nghĩa và thú vị đã học tại nơi đây. Điều tôi được học nhiều nhất đó một suy nghĩ tích cực và một lối sống tích cực. Nếu so với năm nhất khi vừa mới bước chân lên đây thì bây giờ tôi đã là một người khác hoàn toàn. Tuy vẫn chưa có thành tựu gì gọi là đáng để kể, đáng để tự hào nhưng tôi tự nghĩ nếu mình cứ sống theo lối sống của nhưng tháng ngày u ám đó, thì bốn năm đại học của tôi trôi qua thật lãng phí.

Tuy nhiên, để giữ vững thái độ tích cực đó để đến được ngày hôm nay tôi đã là sinh viên năm 3 cũng không phải là một chuyện dễ dàng gì, đã có nhiều mâu thuẫn, có nhiều vấn đề phát sinh, một phần là do sự yếu kém và non nớt của tôi nhưng những lúc đó tôi không hề nhục chí mà vẫn cố gắng bám vào câu nói của thầy tôi mà phấn đấu để hoàn thiện hơn. Học kỳ rồi tôi rất vui và được gặp lại thầy trong một học phần, được có cơ hội thể hiện sự trưởng thành của mình và đạt kết quả khá tốt, tuy nhiên lúc đó tôi vẫn chưa phải là hoàn thiện lắm. Tôi hy vọng học kỳ sau gặp lại thầy, tôi sẽ cố gắng cho thầy thấy tôi đã trưởng thành và có thể vững bước trên trường đời.

Qua câu chuyện trên tôi muốn nhắn nhủ với các bạn rằng, chúng ta chỉ có duy nhất một thời niên thiếu và một thời tuổi trẻ, và nếu chúng ta cứ giữ cho mình những suy nghĩ tiêu cực chán chường và một thái độ sống thụ động, lười biếng như của tôi lúc trước, chúng ta sẽ bỏ lỡ đi nhiều thứ mà vĩnh viễn không bao giờ có thể bù đắp lại, tôi đã bỏ lỡ thời niên thiếu của mình rồi và giờ đây tuổi trẻ của tôi sẽ phải cố gắng nỗ lực, phấn đấu một cách tích cực và có trách nhiệm nhất để không phải hối tiếc thêm bất cứ điều gì nữa.

Chân thành cảm ơn lời gửi gắm của thầy ngày ấy, nó đã tác động mạnh mẽ và sâu sắc đến em, em sẽ cố gắng cống hiến hết mình và trở thành một công dân có ích cho xã hội.